

σματοσήμου, τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου κυρίως ἐπα-
νεγκεν εἰς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα, ἐπειδὴ ὁ χαλκὸς
εἶναι ἀμετάβλητος. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Γαϊθίου ἐστοι-
ποιοῦνται παντὶ τῷ ἐν τῇ ἐξέτασει καὶ μελέτῃ τοῦ
συγγραφέως, τοῦ ἀνθρώπου κυρίως τὴν ἐξέτασιν καὶ
μελέτην σκοποῦντι. Καὶ αὐτὸς ὁ Γαϊθίος εἰς ἐπικουρίαν
τοῦ μνημονικοῦ τοῦ δὲν ἡβύνατο νὰ πράξῃ, τι ἐπρα-
ξαν αἱ ἐπιστολαὶ αὗται. Ὅταν ἀναγινώσκῃ τις τὸ βί-
βλιον, εἰς ὃ ἐνεπιστεύθη τὸ πλείστον μέρος τῆς ζωῆς
του, τὸ ἐπιγραφόμενον *Dichtung und Wahrheit*
(Ποίησις καὶ Ἀλήθεια) δὲν ἀνευρίσκει τὸ θέλητρον,
τῆς ἀφελοῦς ἀπλοϊκότητος, καὶ τῆς ἀληθοῦς συκινῆ
σεως ἧτις ὑπάρχει ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις. Προε-
ρχεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι τὸ μὲν βιβλίον ἐγράψεν διὰ
τοῦ μετὰ γινεστέρου, αἱ δὲ ἐπιστολαὶ διὰ τῆς Καρλότ-
ταν. Ἀρ' οὐ ἄρα ἐκλήθη εἰς τὴν λαμπρὰν μὲν ἀλλὰ
ὀλιγίστου· ἔχουσιν τοὺς κατοίκους σπρίαν τῆς δόξης,
δὲν ἀφῆκε πλέον νὰ ρύσῃ ἡ πλημμυροῦσα πρὶν φλέψ-
τον. Ἐνίοτε μόνον κατὰ πιν ἐπανεφαίνεται εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀκτινίστου χρυσοῦ τοῦ πρώτου ἔαρος,
ἀλλὰ αἱ προκαταλήψεις καὶ αἱ μέριμναι τοῦ βίου, ἡμαύ-
ρου καὶ σπασκόμενον ἐνδὺς τὴν ἀκτῖνα ταύτην. Καὶ
αὐτὸς ἐκεῖνος τὸ ἐγνώριζεν καὶ ἔλεγε πολλάκις οὐχὶ
αἰ.υθλίψωμαι εἰς μάτην τῶρα θέλω νὰ ἐθουμῶ τὸ
παρελθόν, καὶ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου, καὶ τὴν
ἡδονὴν ἣν ἔδοκίμαζον εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Βέτζλαρ,
ὅτε καὶ τὸ νὰ τὴν ἴδω μόνον ἦτο ἑορτὴ δι' ἐμέ, καὶ
ἐνόμιζον ὅτι δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων ἐπρεπε νὰ γρά-
ψω τοὺς χαρακτήρας τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ ἡμερολο-
γίου μου! » Ἀλλὰ τὸ θέλητρον ἐκείνο τῆς παρεληλυ-
θούσης νεότητος, τὸ εὐώδες τοῦτο ἄθος τοῦ πρώτου ἔ-
ρωτος, τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος, ὅστις δὲν θέλει πλέον νὰ ἀ-
ναζωογονηθῇ, καὶ ἐπικαλούμενος παρὰ τῆς μεγαλο-
φυΐας, τὸ θέλητρον λέγω τοῦτο, τὸ ἄνθος τοῦτο τὸ εὐ-
ρίσκομεν ὅλον ἐξελιγμένον εἰς τὴν ἀλλελογραφίαν τοῦ
Γαϊθίου. Ἡ ἀλλελογραφία αὕτη θεωρητικὰ οὐ μόνον ὡς
ρθίμβος κατὰ τῆς λήθης, ἀλλὰ καὶ ὡς κατὰ κτησις
αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ.

Οὐδέποτε ἐξενίσθη διὰ τὴν μοναδικὴν ἀξίαν ἣν
ἀποδίδουσι εἰς τὰς αὐτογράφους ἐπιστολάς ἀνδρὸς με-
γαλοφυοῦς ἢ περιφύμου γυναικός. Ἐν ταῖς τοιαύταις
ἐπιστολαῖς εὐρίσκει τις πλέον ἢ τὸν συλλογισμὸν,
εὐρίσκει οὕτως εἰπεῖν καὶ τὸν τόνον αὐτὸν τῆς φωνῆς
καὶ τὴν ζῶσαν προφορὰν τοῦ λόγου.

Ὁ Κύριος πρέσβυς τῆς Ἀννοθέρας ἠθέλησε, φαίνε-
ται, νὰ συγκαταβῇ πρὸς τὴν ὄρεξιν ταύτην τοῦ κοινού,
καὶ πρὸ τῆς τυπώσεως τῶν πολυτίμων τούτων χειρογρά-
φων, διεκονοῖ τὰς αὐτογράφους ἐπιστολάς τοῦ Γαι-
θίου μετὰ μοναδικῆς φιλοφροσύνης οὐ μόνον εἰς τοὺς
συμπατριώτας καὶ τοὺς ἀρχαίους φίλους τοῦ μεγά-
λου ποιητοῦ, ἀλλ' εἰς ἅπαντας τοὺς φιλοῦντας καὶ
λατρεύοντας τὰ διανοητικὰ ἔργα.

Δι' ὀρθαλμοῦς γνωρίζοντας νὰ βλέπωσι καὶ νὰ δια-
κρίνωσι διὰ τῆς ὁράσεως, ἢ θεία καὶ μόνη τῶν ἐπι-
στολῶν τούτων ἀρεὴ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν πρωτοτυπίαν
τοῦ χαρακτήρος τοῦ Γαϊθίου. Ἡ γραφὴ ἔχει οὐτω-
γνωμίαν ὡς καὶ ἡ μορφή. Εἰς τὰς ἐμπαιθεῖς φύσεις ἡ
γραφὴ ὑπάρχει εὐμετάβλητος καὶ ἀσταθὴς ὡς ἡ ψυχὴ.

τοῦ Γαϊθίου ἡ γραφὴ, γαληνίου μὲν ὁτος, εἶναι μακρὰ,
ὀλιγον λεπτή, καὶ ὀρθοτάτη εἶναι γραφὴ ἀριστοκρα-
τικῇ· πολλὰκις ὅμως ὁ πυρετὸς ἐκινεῖ· τότε ἡ γραφὴ
τοῦ γίνεται τρομώδης, ἀκανόνιστος, καὶ, ἂν εἶναι δυνα-
τὸν νὰ εἴπῃ τις, ὀρμητικῇ· τοσοῦτον δὲ σπεύδει νὰ εἴ-
πῃ τὰ πάντα, ὥστε δὲν λέγει παρά τὸ ἥμισυ· ἄλλο
τε δὲ φαίνεται καταβεβλημένη, καλλιμένη καὶ μόλις
υεμορφωμένη, ὡς ἰδέα ἀόριστος ἐπιπολοῦσα εἰς τὴν
ὁ εὐροπολοῦσαν φαντασίαν, καὶ μὴ ἔχουσα τὴν τόλμην
νὰ ὀριοθῇ εἰς κρίσεις ῥητῆς. Ἄλλοτε δὲ εἶναι καθαρὰ
καὶ ἐπιμελεμένη καὶ ἀρεσκομένη, ὡς εἰπεῖν, εἰς
ἐξου-τὴν, ὡς ψυχὴ εὐτυχῆς ἧτις φυλάττει καὶ θάπτει
τὰς χιμαῖρας τῆς. Ὁ Γαϊθίος φαίνεται νὰ μὴ εἶχε
κἄμην πολλά ἐξοδα εἰς τὸ γραφεῖόν του. Αἱ ἐπιστολαὶ
τοῦ εἰσι γεγραμμέναι ἐπὶ χαρτοῦ παντός σχήματος καὶ
χρώματος ἐπὶ τῶν στιχογραφικῶν τῶν σχιδίων, ἐπὶ τῶν
τυπογραφικῶν διορθώσεων ἢ ἐπὶ φύλλων ἐλημμένων
ἀπὸ τῶν κατ' ἑστέρων τῶν ἀποβλήτων χαρτίων.

Ὅλαι σχεδὸν αἱ ἐπιστολαὶ αὗται φαίνονται ἑσφρα-
γισμέναι διὰ κηροῦ ἐρυθροῦ, καὶ ἄλλοτε μὲν ἡ σφρα-
γὶς φέρει τὸ ἀρκτικὸν στοιχεῖον Γ. μετὰ ποικιλιμάτων
γοθικῶν ἐν χιτῇ τότε δύνανται, ἄλλοτε δὲ περιστάνει
κλωβίον ἀνοικτὸν ὅθεν ἐξίπταται τεταυσμέναις ταῖς πέ-
ρυξι πτηνίον. Ἀπὸ δὲ τῆς εἰς Ἱταλίαν περιηγήσεως
τοῦ ἡ σφραγὶς μετέβαλε χαρακτῆρα ἐπὶ τὸ φιλορεσκό-
τερον ἔχουσα πάντοτε σύμβολόν τι ἀρχαῖον, εἶνα Σωκρά-
την λ. χ. μίαν Ἀθηναίαν, λένοντα κτ. Ἡ λέξις τῶν ἐπι-
στολῶν τούτων εἶναι πολλὰ ὀλίγον ἐπιμελεμένη,
ἀλλὰ πολλάκις θελκτικὴ καὶ πάντοτε ζωηρὰ εἰς τὰς
ἀταξίας τῆς ἡ σύνταξις περιβέβληται ἱπποτικόν τινα χα-
ρακτῆρα ἀφροντισίας, καὶ ἡ ὀρθογραφία εἶναι ὅλως κατὰ
τὴν φαντασίαν τοῦ γράφοντος. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Γαι-
θίος οὐδ' εἰς τοὺς τύπους τῆς γερμανικῆς ἐθιμοταξίας
ὑποβάλλω ἐκείνους, μεταχειρίζεται τὸ Σὺ πρὸς τὴν Καρ-
λότταν, πρὸς ἣν ὁ σύζυγός της γράφει μετ' ἀφροφροσύ-
νης *Sei*. Ὁ Κέστνερ οὐρῶς ἔλεγε περὶ τούτου.

« Πρέπει τέλος πάντων νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὰς ἀπο-
ζημιώσεις του! » Ἀς ἐλθωμεν καὶ εἰς ἄλλο τι ἰδι-
αίτερον. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Γαϊθίου δὲν φέρουσι χρονο-
λογίαν· διετείνεται δὲ ὁ ποιητὴς ὅτι δὲν πρέπει νὰ θέτῃ
τις τὴν ἡμερομηνίαν εἰμὴ εἰς τὰς συναλλαγματικὰς.
Ὁ λεπτολόγος μὲν ἀλλ' ἐπισεικῆς Κ. Κέστνερ ἐκ-
ρύχθη ἐν τέλει ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ταύτης, οὐδὲ παρε-
πονεῖτο πλέον, ἐπειδὴ ἦτο ἀνωφελές, ἀλλ' ἀμαδεχόμε-
νος τὴν ἐπιστολὴν ἔθετεν αὐτὸς ἐνδὺς τὴν ἡμερομηνί-
αν, πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ εὐχαρίστησιν.

Μετὰ τοῦ Γαϊθίου καὶ Κέστνερου θέλομεν προσπα-
θῆσθαι νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὀλίγασι λέξεσι τὴν ἀληθῆ ἱστο-
ρίαν τοῦ Βερθέρου, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἴσως ἱκανόν τι
ἐνδιαφέρον εἰς τὰς τῆς πραγματικότητος τοῦ βίου πρὸς
τὰ πλάσματα τῆς ποιήσεως συγκρίσεις ταύτας.

Ὁ Γαϊθίος εἶχεν ἑκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν ἡλικίαν,
ὅτε, ὥραιν τινα πρῶτον τοῦ ἔαρος ἐφθασεν εἰς τὴν
πολίχνην τοῦ Βέτζλαρ.

Τὸ Βέτζλαρ δὲν τιμᾶται τὴν σήμερον εἰνὶ διὰ τὴν ἰ-
σχυρίαν τοῦ Γαϊθίου. Οδοιποροῦσιν ἐκεῖ τὴν ὁδοιπορίαν
τοῦ Βερθέρου, διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν εἰκόνα τῆς Καρλό-
τας ἀνηρημένην ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ παλατίου τοῦ με-